

Arrest

nr. 340 634 van 6 februari 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DECLERCQ
Amazonestraat 37
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 17 juli 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat F. DECLERCQ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen ergens rond april 2014 voor het eerst België binnenkwam, diende op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 7 oktober 2019 werden de vingerafdrukken van verzoekster geregistreerd in Frankrijk (Eurodac). Op 21 januari 2021 werd verzoekster in Parijs gearresteerd nadat er tegen haar een Europees aanhoudingsbevel werd uitgevaardigd.

1.3. Op 10 december 2021 werd verzoekster door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 10 jaar, een geldboete van 64 000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar. Op 30 juni 2022 oordeelde het Hof van Beroep te Brussel dat verzoekster schuldig was aan voornoemde misdrijven en legde verzoekster een

gevangenisstraf van 8 jaar, een geldboete van 64 000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar.

1.4. Op 17 juli 2025 nam de adjunct-commissaris een beslissing om verzoekster uit te sluiten van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 18 juli 2025 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 23/01/2025

Overdracht CGVS: 18/02/2025

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat bij voorrang een beslissing wordt genomen.

U werd op 25 maart 2025 van 9u57 tot 11u21 in de gevangenis van Haren in het Engels gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal van de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS). Uw advocaat, meester SERNEELS, Marijn loco meester DECLERCQ, François was gedurende het gehele onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Edo/Bini te zijn en het christelijk geloof te belijden. U bent geboren op [...] december 1990 in Lagos. Toen u nog een kind was verhuisde u naar Benin City. Toen u nog in Nigeria woonde werkte u als kapper. In 2009 heeft u Nigeria verlaten omdat uw familie erg arm was. U reisde naar Spanje en werd daar in de prostitutie gedwongen. In 2011 of 2012 reisde u terug naar Nigeria. Daar verbleef u zes maanden en werkte u opnieuw als kapper. U besloot op het einde van 2012 of 2013 om terug te keren naar Europa. U reisde naar Frankrijk waar u in de prostitutie ging. Na een maand of twee werd u door uw pooier naar Italië gebracht. Daar verbleef u nog een aantal maanden tot u terug naar Spanje ging. Vanuit Spanje ging u naar België. U kwam in België aan rond april 2014. Op 17 oktober 2017 werd u tegengehouden bij een politiecontrole. Op 18 oktober 2017 werd u door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een bevel om het grondgebied te verlaten betekend omdat u niet over de vereiste documenten beschikte om in het Rijk te verblijven. U reisde naar Frankrijk.

Op 7 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Franse asielautoriteiten. Dit verzoek werd afgewezen door de Franse asielautoriteiten.

Op 21 januari 2021 werd u in Parijs gearresteerd nadat er op 12 januari 2021 een Europees bevel tot aanhouding was uitgevaardigd tegen u - evenals een internationaal bevel tot aanhouding bij verstek en een bevel tot medebrenging, beiden d.d. 12 januari 2021. Deze bevelen werden uitgevaardigd nadat uit onderzoek was gebleken dat u betrokken was bij een goed georganiseerde internationale criminele organisatie die jonge Nigeriaanse meisjes naar Europa smokkelde om hen seksueel uit te buiten. Op 10 december 2021 werd u door de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg te Brussel veroordeeld voor volgende misdrijven: mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (met verzwarende omstandigheden) ten opzichte van verschillende slachtoffers (tenlasteleggingen A., B. en C) ; exploitatie van ontucht of prostitutie van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar (met verzwarende omstandigheden; tenlastelegging D.); de exploitatie van andermans ontucht of prostitutie (met verzwarende omstandigheden; tenlastelegging E.); leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie (tenlastelegging G.). De rechtbank legde u volgende strafmaat op: een gevangenisstraf van 10 jaar, een geldboete van 64000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar. U ging in beroep tegen deze uitspraak. Op 30 juni 2022 oordeelde het Hof van Beroep van Brussel dat u schuldig was aan voornoemde misdrijven en legde u volgende strafmaat op: een gevangenisstraf van 8 jaar, een geldboete van 64000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar.

Op 20 augustus 2021 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Dit verzoek werd door de DVZ onontvankelijk omwille van het Dublin-reglement III (ten opzichte van Frankrijk).

Toen u in de gevangenis terecht kwam, belde u na een week met uw medebeklaagde en ex-partner, F.O [...]. Deze was ten tijde van jullie veroordeling gevlucht naar Nigeria. Hij beschuldigde u van verraad en zei dat hij u zou doden bij terugkeer naar Nigeria en dat hij uw dochter zou besnijden.

In juni 2022 werd uw vader aangevallen door uw ex-partner F.O [...]. In augustus 2022 is uw vader een tweede keer aangevallen door F [...]. Vervolgens is uw vader overleden aan zijn verwondingen. De familie van uw vader achtte u verantwoordelijk voor de dood van uw vader en bedreigde u bij terugkeer naar Nigeria. In mei 2024 werd uw broer Fr [...] bedreigd door F [...]. Hij brak zijn hand en hoofd. Er werd nogmaals gezegd dat u het geld moest betalen dat u nog verschuldigd was aan F [...].

In het kader van een potentiële voorlopige invrijheidsstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied vanaf 9 september 2023 door de strafuitvoeringsrechtbank gaf u op 3 augustus 2023 aan te willen terugkeren naar Nigeria. Omdat u niet in het bezit was van een Nigeriaans paspoort besliste de strafuitvoeringsrechtbank u geen voorlopige invrijheidsstelling te verlenen. Er werd een repatriëring gepland voor u op 27 juni 2024. Op 21 juni 2024 werd de repatriëring echter geannuleerd vanwege problemen met uw identiteitsdocumenten. Op 27 oktober 2024 beviel u van een dochter genaamd E.E [...]. De vader van E [...] heet O.A.E [...] en verblijft in Frankrijk.

Op 23 januari 2025 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ. Dit werd ontvankelijk verklaard door het CGVS op 26 februari 2025.

U heeft geen documenten neergelegd ter ondersteuning van uw huidige eerste volgend verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het Commissariaat-generaal is van oordeel dat er geen redenen zijn om uitspraak te doen over het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet verplichten namelijk niet dat de voorwaarden voor insluiting van de internationale bescherming worden nagegaan alvorens te besluiten tot de uitsluiting van deze bescherming.

Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst naar artikel 1F van de Vluchtelingenconventie, dat bepaalt: "De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat: [...] b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten; [...]"

Personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1F van de Vluchtelingenconventie genoemde misdrijven of handelingen moeten eveneens van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten.

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt uw betrokkenheid bij een ernstig, niet-politiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Uit het arrest van 30 juni 2022 van het Hof van Beroep te Brussel (hierna arrest Hof van Beroep) blijkt dat u definitief bent veroordeeld voor mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (met verzwarende omstandigheden) ten opzichte van verschillende slachtoffers, exploitatie van ontucht of prostitutie van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar (met verzwarende omstandigheden), de exploitatie van andermans ontucht of prostitutie (met verzwarende omstandigheden) en vanwege een leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie (zie arrest Hof van Beroep, tenlasteleggingen A., B., C., D., E., G., pp. 3-8, 11). De strafmaat was een gevangenisstraf van 8 jaar, een geldboete van 64000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar (zie Strafwet, Hoofdstuk II, afdeling V, onderafdeling I).

Uit het vonnis van 10 december 2021 van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (hierna vonnis rechtbank van eerste aanleg) en het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat u werd aangeduid als een van de leidende personen van een internationale criminele organisatie die (vaak jonge) vrouwen uit Nigeria naar Europa, en in het bijzonder naar België, bracht om hen in de prostitutie tewerk te stellen. De vrouwen dienden een schuld aan te gaan om hun vertrek naar Europa te bekostigen. Om de vrouwen onder controle te houden werden er in Nigeria voor het vertrek voodooopraktijken uitgevoerd.

Uit het onderzoek blijkt dat u sinds 2015 een appartement in Sint-JansMolenbeek huurde waar meerdere Afrikaanse vrouwen samen verbleven. De vrouwen die op dat adres verbleven gingen van daaruit naar de prostitutiewijk te Brussel-Noord om er te gaan werken en achter een zogenaamde "vitrine" te gaan zitten. Uit de verschillende verklaringen van de ondervraagde slachtoffers blijkt onder meer dat u vrouwen vanuit Italië naar het voornoemde appartement in Sint-Jans-Molenbeek bracht, ze daar onderbracht en ze zich vandaaruit liet prostitueren in de wijk Brussel Noord. U inde hun inkomsten. Sommige vrouwen die zwanger werden, werden tot abortus gedwongen. Ook blijkt dat u aan anderen opdroeg om de vrouwen in de gaten te houden (vonnis rechtbank van eerste aanleg, pp. 42-43, 45; arrest Hof van Beroep, p. 18-19).

Uzelf beweerde over deze feiten dat u werd veroordeeld voor mensenhandel en dat uw rol hierin was dat u geld nam van de meisjes, dat het uw appartement was en dat u ze toonde waar ze werkten (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 16).

Gezien deze feiten als bewezen werden verklaard door zowel de rechtbank van eerste aanleg te Brussel als door het Hof van Beroep te Brussel én u tijdens het onderhoud met het CGVS deze feiten ook niet ontkende, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende feiten waarvoor u bent veroordeeld zich minstens deels buiten België hebben afgespeeld, het land van toevlucht. Vooreerst wijst het CGVS op het feit dat de criminele organisatie waarin u een leidend persoon was een internationaal karakter had nu er kwetsbare meisjes en vrouwen uit Nigeria – middels listige kunstgrepen – naar Europa werden geleid en vervolgens in de prostitutie werden gedwongen. Daarnaast blijkt uit de getuigenissen van enkele van de slachtoffers dat u rechtstreeks betrokken was bij het vervoer van sommige meisjes van Italië naar België (arrest Hof van Beroep, p. 18). Dat de feiten zich deels hebben afgespeeld buiten België blijkt ook uit de verschillende tenlasteleggingen waarvoor u ook daadwerkelijk werd veroordeeld. Deze verwijzen allen naar de extraterritoriale bevoegdheid van de Belgische justitie, waarbij Italië en Frankrijk expliciet worden vermeld. Immers blijken: de feiten van tenlastelegging A. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 2 januari 2016 tot en met 20 mei 2016 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging B. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 3 september 2016 tot en met 18 maart 2017 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging C. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 20 februari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging D. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 10 september 2016 tot en met 18 maart 2017 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging E. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 20 februari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging G. in Brussel en bij samenhang in Frankrijk en Italië in de periode van 2 januari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden (zie arrest Hof van Beroep, pp. 3-8). Nu u uw huidige volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 23 januari 2025 en de bewuste feiten waarvoor u bent veroordeeld werden gepleegd in de periode tussen 2 januari 2016 en 31 juli 2018, is ook voldaan aan de vereiste vervat in artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie, dat de uitsluitbare feiten werden gepleegd buiten het land van toevlucht en dit alvorens de verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Voorts dienen de feiten waarvoor u veroordeeld werd, bestempeld te worden als 'ernstig' in de zin van voormeld artikel 1, par. F, lid b.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen. Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit de aard van de feiten, de kwalificatie van de feiten in de Belgische strafwet en de uitspraak en opgelegde strafmaat door de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep kan niet anders besloten worden dat het om een bijzonder ernstig misdrijf gaat.

Er wordt op gewezen dat mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (met verzwarende omstandigheden) ten opzichte van verschillende slachtoffers, exploitatie van ontucht of prostitutie van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar (met verzwarende omstandigheden), de exploitatie van andermans ontucht of prostitutie (met verzwarende omstandigheden) en leidend persoon zijn van een criminele organisatie niet anders dan als bijzonder ernstig beschouwd kunnen worden.

Het mag duidelijk zijn dat het opnemen van een leidende rol in georganiseerde mensenhandel, seksuele uitbuiting en exploitatie van andermans ontucht – bovendien van bijzonder kwetsbare personen, namelijk minderjarigen in een precaire toestand – een totaal gebrek aan normbesef weergeeft en een complete inbreuk is op de slachtoffers hun fysieke, psychologische en seksuele integriteit.

Het CGVS wijst verder op de artikels 322, 324ter, 433quinquies en 433octies van de Belgische Strafwet:

Elke vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, is een misdraad of een wanbedrijf, bestaande door het enkel feit van het inrichten der bende.

(Belgische Strafwet, Titel VI, Hoofdstuk I, artikel 322)

Wanneer de criminele organisatie gebruik maakt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of commerciële of andere structuren aanwendt om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, wordt iedere persoon die wetens en willens daarbij betrokken is, gestraft met gevangenisstraf van een jaar tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfduizend euro of met een van die straffen alleen, ook al heeft hij niet de bedoeling een misdrijf in het raam van die organisatie te plegen of daaraan deel te nemen op één van de in de artikelen 66 tot 69 bedoelde wijzen.

[...]

§4 Iedere leidend persoon van de criminele organisatie wordt gestraft met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend [euro] tot tweehonderdduizend [euro] of met een van die straffen alleen.

(Belgische Strafwet, Titel VI, hoofdstuk 1, artikel 324ter)

Levert het misdrijf mensenhandel op, de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel :

1° de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting;

2° de uitbuiting van bedelarij;

3° het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid;

4° [de uitbuiting door het wegnemen van organen of van menselijk lichaamsmateriaal;]

5° of deze persoon tegen zijn wil een misdraad of een wanbedrijf te doen plegen.]

Behalve in het in 5 bedoelde geval is de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang.

§ 2. Het in § 1 bedoelde misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro.

§ 3. Poging tot het in § 1 bedoelde misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één jaar tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot tienduizend euro.

§ 4. De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.]

§ 5. Het slachtoffer van mensenhandel dat betrokken is bij misdrijven als rechtstreeks gevolg van zijn uitbuiting loopt geen straf op voor deze misdrijven.

(Belgische Strafwet, titel VIII, hoofdstuk III/ter, artikel 433quinquies)

Het in artikel 433quinquies, § 1, bedoelde misdrijf wordt gestraft met opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdvijftigduizend euro in de volgende gevallen :

1° ingeval het misdrijf de dood van het slachtoffer heeft veroorzaakt zonder het oogmerk te doden;

2° ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

(Belgische Strafwet, titel VIII, hoofdstuk III/ter, artikel 433octies)

Ook wijst het CGVS op de opeenvolgende uitspraken van de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep. De rechtbank van eerste aanleg stelde hierover dat de feiten uitermate aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk waren en dat het plegen van deze feiten zowel de openbare orde en veiligheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang brachten. De medewerking aan een dergelijk vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. Ze getuigen ook van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruik maken van de precaire administratieve en sociale situatie van de mensen die zij smokkelen en vervolgens uitbuiten. De rechtbank van eerste aanleg meende dan ook dat een ernstige bestraffing nodig was en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van tien jaar. Het Hof van Beroep stelde dat de feiten bijzonder zwaarwichtig zijn (zie vonnis rechtbank van eerst aanleg, pp. 22-23). Ze wezen op het feit dat deze vorm van internationale mensenhandel vaak erg jonge slachtoffers in een uitzichtloze situatie doet terecht komen, waarbij zij geen andere keuze hebben dan zich gedurende

lange tijd te prostitueren en een groot deel van hun inkomsten af te staan. Dit blijkt ook uit de strafmaat die u werd opgelegd. Het Hof van Beroep meende dat u een zeer strenge gevangenisstraf diende te worden opgelegd, namelijk een gevangenisstraf van 8 jaar (zie arrest Hof van Beroep, pp. 50, 52).

Het loutere feit dat in beroep de gevangenisstraf werd gewijzigd van 10 jaar naar 8 jaar, doet niets af aan de duidelijke ernst van de feiten en het feit dat ook het Hof van Beroep deze feiten als uitermate ernstig zag.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan dan ook niet anders besloten worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als 'ernstig' in de zin van voormeld artikel 1, par. F, lid b moeten worden beschouwd.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan.

In de voornoemde feiten kunnen geen politieke motieven worden ontwaard. Uit de feiten zoals zij naar voorkomen uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het Hof van Beroep blijkt duidelijk dat ze louter werden gepleegd uit winstbejag (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg, p. 50; arrest Hof van Beroep, p. 23).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Zowel de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep stelden u individueel verantwoordelijk, nu ze u hebben veroordeeld voor voornoemde feiten (zie boven). Het CGVS verwijst in deze ook naar het extensieve onderzoek dat werd geleverd naar deze feiten en dat werd beschreven in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg (zie vonnis eerste aanleg, pp. 10-40).

Tijdens uw persoonlijke onderhoud met de medewerker van het CGVS werd u bevraagd over de feiten die aan de basis liggen van de beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Immers bevestigde u expliciet uw schuld en verantwoordelijkheid aan deze feiten (NPO, p. 16). Wel stelde u dat u aan justitie had proberen duidelijk maken dat u werd gebruikt door F [...] (NPO, p. 16). Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat u inderdaad aanvoerde dat u zelf geen leidend persoon was en dat u een ondergeschikte en zelf een slachtoffer was van F O [...], de leider van de organisatie en uw medebeklaagde (arrest Hof van Beroep, p. 19). Hoewel het Hof van Beroep erop wees dat het mogelijk was dat u F.O [...] een grote invloed had op u, oordeelden ze dat er voldoende bewijs was om te concluderen dat u wel degelijk een leidend persoon was van de criminele organisatie. Dit bleek onder meer uit het feit dat u nauwe banden onderhield met F.O [...] en hem geld opstuurde zodat hij onroerende goederen in uw naam kon kopen in Nigeria (vonnis rechtbank eerste aanleg, p. 45; arrest Hof van Beroep, p. 19).

U brengt in deze dan ook geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking hadden.

Ook werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U heeft echter geen verschoningsronden aangevoerd die u van uw persoonlijke aansprakelijkheid zouden ontheffen. Wanneer u tijdens het persoonlijke onderhoud met de medewerker van het CGVS werd gevraagd naar redenen waarom de uitsluitingsclausules niet van toepassing moesten zijn op u, herbevestigde u uw schuld en verwees u naar de dreiging die u heeft bij terugkeer naar Afrika en de bedreiging voor uw dochter (NPO, p. 17). Dit heeft echter betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Nigeria en staat los van het al dan niet toepassen van de uitsluitingsclausules. U heeft dan ook geen redenen aangevoerd waarom de uitsluitingsgronden niet van toepassing zouden zijn op u.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaringen betreffende uw vrees bij terugkeer naar Nigeria, wordt er op gewezen dat wanneer de commissaris-generaal een verzoeker om internationale bescherming uitsluit van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, is hij overeenkomstig de artikelen 55/2, tweede lid, en 55/4, §4 van de Vreemdelingenwet verplicht een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal is echter van oordeel dat een verwijderingsmaatregel wat u betreft verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar u stelde dat u niet kon terugkeren naar Nigeria uit vrees voor vervolging door de familie van uw vader en door F.O [...], stelt het CGVS vast dat uw verklaringen hieromtrent niet wisten te overtuigen (NPO, p. 12).

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw vrees bij terugkeer naar Nigeria reeds op fundamentele wijze ondermijnd nu u op verschillende momenten expliciet heeft aangegeven te willen terugkeren naar Nigeria. Zo heeft u op 3 augustus 2023 expliciet aangegeven dat u wenste zo snel mogelijk terug te keren naar Nigeria. U gaf hierbij ook aan dat er geen enkele reden was waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria (zie rapport DID). Deze terugkeer kon initieel niet doorgaan omdat u niet de vereiste documenten had. Op 2 januari 2024 herbevestigde u uw intentie om terug te willen keren naar Nigeria en stelde u opnieuw dat er geen enkele reden was waarom u niet kon terugkeren naar Nigeria. Nadat er contact werd opgenomen met de Nigeriaanse ambassade werd uw terugkeer naar Nigeria in gereedheid gebracht. Er werd een repatriëringsvlucht klaargemaakt op 27 juni 2024. Deze werd uiteindelijk geannuleerd op 21 juni 2024 omdat er toch problemen waren met de identiteitsdocumenten. Op 23 januari 2025 besloot u uiteindelijk om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Gezien u er tot juni 2024 geen enkel probleem mee had om terug te keren naar Nigeria en dit ook expliciet zo benoemde, wordt er geen enkel geloof gehecht aan de beweerde problemen die u en familie zouden gehad hebben met F.O [...] – uw medebeklaagde en leider van de criminele organisatie waar u ook een leidend persoon van was. Immers mag er wel degelijk verwacht worden dat u enige melding zou gemaakt hebben van de feiten die u aanhaalt in uw huidige verzoek, namelijk dat deze F [...] bedreigingen uitte tegen u en uw familie sinds 2022, dat hij uw vader beweerdelijk tweemaal aanviel in 2022 waardoor uw vader uiteindelijk overleed en dat hij uw broer aanviel en zijn arm brak (NPO, pp. 9-11). Het feit dat u ondanks deze gebeurtenissen expliciet benoemde geen enkel probleem te hebben met een terugkeer naar Nigeria, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vrees voor deze F [...] bij voorbaat op fundamentele wijze.

Uw geheel tegenstrijdige verklaringen over het overlijden van uw vader in uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming onderstrepen bovendien het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen in deze context.

In uw eerste verzoek om internationale bescherming had u immers beweerd dat uw vader, M.O [...], in 2004 overleed (zie VIB1, vragenlijst DVZ, vraag 13). Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen compleet onverenigbaar zijn met uw verklaringen in uw huidige eerste volgende verzoek dat hij in 2022 tweemaal zou aangevallen zijn door F.O [...] en vervolgens overleden zou zijn ten gevolge van deze aanvallen (NPO, pp. 9-11). Er wordt bijgevolg geen geloof gehecht aan het feit dat uw vader zou aangevallen zijn door deze F [...] en vervolgens overleden zou zijn. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat de familie van uw vader u zou willen vervolgen bij terugkeer naar Nigeria, nu ze geen enkele reden hebben om u aan te wijzen als de schuldige voor zijn dood (NPO, pp. 5, 12-13).

Nu u heeft gepoogd de Belgische asielautoriteiten te overtuigen van een gegronde vrees voor vervolging middels duidelijk gefingeerde vervolgingsfeiten, wordt uw algemene geloofwaardigheid bovendien op fundamentele wijze ondermijnd.

Overigens wijst het CGVS op verschillende bronnen waaruit blijkt dat deze F [...] in mei 2025 in Benin City werd gearresteerd door de autoriteiten van Nigeria en nu wacht op zijn proces (zie blauwe map).

Zodoende kan geenszins worden ingezien hoe deze persoon nog een vrees voor vervolging in uw hoofde zou kunnen uitmaken.

Betreffende de vrees die u aanhaalde in hoofde van uw dochter E [...], namelijk dat F [...] zou gedreigd hebben haar te besnijden en te laten doodbloeden (NPO, p. 12), wijst het CGVS er op dat deze vrees voor vrouwelijke genitale verminking geheel gestoeld is op uw vrees voor F [...] waar echter geen enkel geloof aan wordt gehecht, zoals eerder opgemerkt. U haalde verder aan dat u voor uw dochter ook uw vader zijn familie zou vrezen. Deze problemen waren echter eveneens een direct gevolg van de problemen die u beweerdelijk had met F [...]. Aan deze vrees voor de familie van uw vader wordt dan ook evenmin enig geloof gehecht. Er wordt dan ook geen enkel geloof gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging in hoofde van uw dochter bij terugkeer naar Nigeria nu u deze geheel heeft ingebed in de context van uw eigen ongelofwaardige vrees voor vervolging bij terugkeer naar Nigeria.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 16 april 2025. U maakte via uw raadsman de opmerking over dat uw geboortedatum [...] december 1990 is en niet [...] december 1990. Dit wijzigt echter niets aan bovenstaande vaststellingen.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een duidelijke beoordelingsfout en een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1,F, (b), van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikel 8 van het EVRM;
- Artikel 24 van het EU-handvest;
- Artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 55/2, 55/4, 57/1, 57/6 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- De beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel;
- Het hoger belang van het kind.

Na een uitgebreid theoretisch betoog rondom het concept van uitsluiting betoogt verzoekster als volgt:

“Er dient te worden opgemerkt dat de feiten al enkele jaren geleden plaatsvonden. Zoals blijkt uit de notities van het persoonlijke gesprek erkent verzoekster haar fouten en de juistheid van haar straf in het licht van haar schuld. Ze is nu moeder van een jong kind en kan zij bogen op voorbeeldig gedrag, aangezien zij haar leven weer op de rails heeft gekregen.

De tegenpartij houdt geen rekening met een cruciaal element in deze zaak, namelijk het feit dat verzoekster zelf het slachtoffer was van mensenhandel toen zij illegaal in het land verbleef. Het is in deze context dat zij zich schuldig heeft gemaakt. Het is in deze ongezonde omgeving dat zij erin geslaagd was om aan haar slachtofferrol te ontsnappen en zelf dader te worden.

Nu zij uit deze omgeving is gehaald, vormt verzoekster geen gevaar voor de samenleving noch de veiligheid.

Sindsdien is zij moeder geworden.

Er moet echter een verband bestaan tussen de ernst van het misdrijf enerzijds en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving anderzijds. Gezien het bovenstaande is verzoekster van mening dat, hoewel de ernst van de feiten waarvoor zij is veroordeeld onbetwistbaar is en het strafbare feit waarvoor zij is veroordeeld het vereiste bijzonder ernstige karakter heeft, uit het administratieve dossier noch uit het procesdossier kan worden afgeleid dat zij op dit moment een gevaar voor de samenleving vormt.”

Verzoekster verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad.

Vervolgens meent verzoekster dat met het hoger belang van het kind en de eerbiediging van het privé- en gezinsleven geen rekening werd gehouden, hetgeen ze op theoretische manier toelicht.

Verzoekster en haar dochter genieten van een privé- en familieleven in België en de bestreden beslissing moest motiveren hierover. Zelfs als de bestreden beslissing geen terugkeerbeslissing bevat – verzoekster is actueel een verzoeker om internationale bescherming en kan dus niet worden verwijderd van het grondgebied – heeft deze beslissing tot gevolg dat zij hun privé- en familieleven niet kunnen ontwikkelen.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een aanvullende nota neer met landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Nigeria.

3.2.1 De bestreden beslissing werd genomen op grond van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, (b), van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het bestaan van ernstige redenen om te veronderstellen dat zij een ernstig niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht alvorens tot dit land te zijn toegelaten als vluchteling.

Overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, F, (b), van het Vluchtelingenverdrag wordt een vreemdeling uitgesloten wanneer hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten. Artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Dit artikel vormt de omzetting van artikel 17, lid 1, b), van de Richtlijn 2011/95/EU.

3.2.2. In de artikelen 55/2 en 55/4, § 4, van de Vreemdelingenwet wordt voorgeschreven dat de commissaris-generaal in geval van uitsluiting een advies moet verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing, dat het voorwerp uitmaakt van onderhavig arrest, heeft betrekking op de uitsluiting van een internationale beschermingsstatus. Het doel van de gronden voor uitsluiting van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus is erin gelegen om personen die de aan de internationale beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asieltelsel te handhaven, welk stelsel op elkaar afgestemde regels inzake de toekenning en de inhoud van de vluchtelingenstatus omvat alsmede maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verleent (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 51).

3.2.3. De artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet moeten, als uitzonderingsbepalingen, restrictief worden geïnterpreteerd en kunnen slechts in uitzonderlijke situaties worden toegepast. Gelet op het uitzonderlijk karakter van deze uitsluitingsbepalingen en het algemeen rechtsbeginsel dat wie zich op een feit wenst te beroepen, er het bewijs van dient te leveren, rust de bewijslast uitsluitend op de commissaris-generaal.

Om toepassing te kunnen maken van de uitsluitingsgronden voorzien in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet is voorts niet vereist dat een verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. Evenmin is vereist dat aan de strafrechtelijke bewijsstandaard, i.e. *'boven elke redelijke twijfel verheven'*, wordt voldaan. De bewijsstandaard die in asielzaken wordt gehanteerd vereist niettemin dat er *'ernstige redenen zijn om aan te nemen'* dat de verzoeker individueel verantwoordelijk is voor misdrijven of daden bedoeld in artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag alsook dat er *'ernstige redenen'* aanwezig zijn om tot dezelfde conclusie te komen op basis van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, *B. en D. v. Duitsland*, par. 95; EASO *Judicial Analysis: Exclusion - Articles 12 and 17 Qualification Directive*, tweede editie (2020), p. 55-57). Het CGVS moet in dit kader dus voldoende duidelijke, betrouwbare en geloofwaardige bewijselementen overleggen (UNHCR, *Guidelines on international Protection: Application on the Exclusion Clauses: Article 1F of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees*, 2003, § 35).

3.2.4. Nu er geen gemeenschappelijke definitie van de term 'misdrijf' en evenmin een gemeenschappelijke classificatie van strafbare feiten op internationaal of Europees niveau voorhanden is, stelt zich vooreerst de vraag wanneer er sprake is van een 'ernstig misdrijf' in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'misdrijf' verschilt per nationaal rechtssysteem, waarbij sommige systemen elke handeling die volgens het nationale strafrecht strafbaar is, kwalificeren als een 'misdrijf', terwijl andere een onderscheid maken tussen misdrijven en een of meer verschillende soorten strafbare feiten, ingedeeld naar ernst. Bij de beoordeling van een mogelijke uitsluiting vanwege het plegen van een ernstig (niet-politiek) misdrijf, moet worden gekeken naar het strafrecht van het asieland, waarbij in gedachten moet gehouden worden dat internationale normen de reikwijdte van deze uitsluitingsgrond bepalen. Een persoon kan enkel van internationale bescherming uitgesloten worden voor een gedraging die strafbaar is volgens het strafrecht van het land van asiel, *in casu* België.

Het loutere feit dat voormelde gedragingen strafbaar zijn in België is een noodzakelijke doch geen voldoende voorwaarde om ze te kunnen beschouwen als uitsluitbare handelingen in de zin van de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet. Hoewel nationale strafrechtelijke concepten nuttig kunnen zijn bij de toepassing van uitsluitingsbepalingen, met name om te begrijpen welke elementen een strafbaar feit tot een 'ernstig misdrijf' kunnen maken, verschilt het strafrecht immers fundamenteel van het asielrecht. Hoewel ze bepaalde parallellen vertonen en elkaar soms kunnen kruisen, zijn het twee afzonderlijke rechtsgebieden: ze hebben verschillende doelstellingen en een verschillende rechtsgrondslag (EASO, *Practical Guide on Exclusion for Serious (Non-Political) Crimes*, december 2021, hoofdstuk II, afdeling C en bijlage B), wat ook blijkt uit het *supra* aangestipte verschil in de bewijsstandaard.

3.2.5. Het 'ernstig (niet-politiek) misdrijf' bedoeld in de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet dient aldus als een begrip *'sui generis'* te worden beschouwd. Daar het niet verder gedefinieerd wordt in het Vluchtelingenverdrag noch in de Vreemdelingenwet, is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging en dient hij in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48).

In dit opzicht oordeelde het Hof van Justitie, na de afwezigheid van een definitie van het begrip 'ernstig misdrijf' te hebben vastgesteld, als volgt: *"de uniforme toepassing van het Unierecht en het gelijkheidsbeginsel vereisen dat de bewoordingen van een Unierechtelijke bepaling die voor haar betekenis en reikwijdte niet uitdrukkelijk naar het recht van de lidstaten verwijst, normaliter in de gehele Unie autonoom en uniform worden uitgelegd, waarbij met name rekening moet worden gehouden met de context van die bepaling en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt"* (HvJ 13 september 2018, nr. C-369/17, *Shajin Ahmed t. Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal*, pt. 36) (hierna: het arrest *Ahmed*). Hoewel dit arrest betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus kunnen de pertinente overwegingen ervan *mutatis mutandis* ook gelden voor de vluchtelingenstatus.

In het arrest "*Ahmed*" heeft het Hof van Justitie aanwijzingen gegeven om de ernst van een misdrijf te bepalen:

“de straf die volgens het strafrecht van de betrokken lidstaat op een misdrijf is gesteld, weliswaar bijzonder belangrijk is bij de beoordeling of er sprake is van een ernstig misdrijf, op grond waarvan er krachtens artikel 17, lid 1, onder b), van richtlijn 2011/95 kan worden overgegaan tot uitsluiting van de subsidiaire-beschermingsstatus, maar dat de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat slechts gebruik kan maken van de in die bepaling genoemde uitsluitingsgrond na met betrekking tot de individuele persoon de haar ter kennis gebrachte specifieke feiten te hebben onderzocht om uit te maken of er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de daden van de betrokkene, (...), onder de desbetreffende uitsluitingsgrond vallen.” (pt. 55).

Het Hof van Justitie verwijst vervolgens naar het EASO-rapport van januari 2016 getiteld *“Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) – A Judicial Analysis”*, dat de aanbeveling bevat *“dat de ernst van het misdrijf op grond waarvan een persoon kan worden uitgesloten van subsidiaire bescherming, wordt beoordeeld aan de hand van meerdere criteria, waaronder de aard van het gepleegde feit, de schade die is teweeggebracht, de gevolgde strafprocedure, de aard van de straf en het rekening houden met de vraag of de meeste rechterlijke instanties het gepleegde feit ook aanmerken als een ernstig misdrijf. (...)”* (pt. 56).

Het Hof van Justitie heeft hierbij verder aangegeven dat:

“Wat de gebruikelijke betekenis van de gehanteerde termen betreft, moet worden opgemerkt dat het begrip „misdrijf” weliswaar slaat op feitelijke omstandigheden uit het verleden, namelijk het moment waarop dit misdrijf werd gepleegd, maar dat het begrip „ernstig” daarentegen een beoordelingselement toevoegt dat in de loop van de tijd kan evolueren. Het is dus niet uitgesloten dat de ernst van een misdrijf anders wordt beoordeeld op het moment dat het verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht dan op het moment dat het misdrijf werd gepleegd” (HvJ 30 april 2025, nr. C-63/24, K. L. tegen Migracijos departamentas prie Lietuvos Respublikos vidaus reikalų ministerijos, , pt. 31).

In zijn arrest verwijst het Hof van Justitie naar de relevantie van het document HCR/1P/4/FRE/REV.4 van de UNHCR van februari 2019, getiteld *“Handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus en richtsnoeren inzake internationale bescherming uit hoofde van het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen”*, waar in punt 157 met betrekking tot artikel 1, F, (b), van dat verdrag – waarvan de bewoordingen overeenkomen met die van artikel 12, lid 2, b), van de Richtlijn 2011/95/EU – te lezen staat dat *“[h]et feit dat een persoon die veroordeeld is voor een ernstig, niet-politiek misdrijf, zijn straf reeds heeft uitgezeten of gratie of amnestie heeft verkregen, [...] eveneens in aanmerking [moet] worden genomen”*. Het Hof van Justitie vervolgt dat het rekening houdend met de omstandigheid dat een persoon zijn straf reeds heeft uitgezeten niet strijdig is met de doelstellingen van artikel 12, lid 2, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, omdat (i) de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van een persoon die de hem wegens het betrokken misdrijf opgelegde straf reeds heeft uitgezeten, niet kan worden gerechtvaardigd door het doel te willen voorkomen dat hij aan zijn strafrechtelijke aansprakelijkheid voor dat misdrijf kan ontsnappen en (ii) het feit dat iemand op een bepaald moment in zijn leven ernstige feiten pleegt, er niet noodzakelijkerwijs toe mag leiden dat die persoon voor altijd onwaardig wordt bevonden voor internationale bescherming, zonder dat met name rekening wordt gehouden met zijn eventuele rehabilitatie (HvJ C-63/24, pt. 38). Het feit dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt zijn straf heeft uitgezeten, vormt aldus één van de elementen waarmee de bevoegde autoriteit van de betrokken lidstaat noodzakelijkerwijs rekening moet houden bij het onderzoek van alle omstandigheden van het individuele geval (HvJ C-63/24, pt. 43).

Uit voorgaande blijkt dat het begrip ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft waardoor rekening wordt gehouden met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie om de verdere invulling van de verschillende criteria, zoals *infra* besproken, te bepalen. Daar is gebleken dat het ‘ernstig niet-politiek misdrijf’ een autonoom karakter heeft, komt het de Raad toe om, rekening houdend met de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, de contouren ervan vast te stellen.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat de door verzoekster gepleegde feiten als *“ernstig niet-politiek misdrijf”* moeten worden beschouwd:

“Uit het arrest van 30 juni 2022 van het Hof van Beroep te Brussel (hierna arrest Hof van Beroep) blijkt dat u definitief bent veroordeeld voor mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (met verzwarende omstandigheden) ten opzichte van verschillende slachtoffers, exploitatie van ontucht of prostitutie van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar (met

verzwarende omstandigheden), de exploitatie van andermans ontucht of prostitutie (met verzwarende omstandigheden) en vanwege een leidend persoon te zijn geweest van een criminele organisatie (zie arrest Hof van Beroep, tenlasteleggingen A., B., C., D., E., G., pp. 3-8, 11). De strafmaat was een gevangenisstraf van 8 jaar, een geldboete van 64000 euro en ontzetting uit de rechten bedoeld in artikel 31 van de Strafwet voor een periode van vijf jaar (zie Strafwet, Hoofdstuk II, afdeling V, onderafdeling I).

Uit het vonnis van 10 december 2021 van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel (hierna vonnis rechtbank van eerste aanleg) en het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat u werd aangeduid als een van de leidende personen van een internationale criminele organisatie die (vaak jonge) vrouwen uit Nigeria naar Europa, en in het bijzonder naar België, bracht om hen in de prostitutie tewerk te stellen. De vrouwen dienden een schuld aan te gaan om hun vertrek naar Europa te bekostigen. Om de vrouwen onder controle te houden werden er in Nigeria voor het vertrek voodoo-rituelen uitgevoerd. Uit het onderzoek blijkt dat u sinds 2015 een appartement in Sint-Jans-Molenbeek huurde waar meerdere Afrikaanse vrouwen samen verbleven. De vrouwen die op dat adres verbleven gingen van daaruit naar de prostitutiewijk te Brussel-Noord om er te gaan werken en achter een zogenaamde "vitrine" te gaan zitten. Uit de verschillende verklaringen van de ondervraagde slachtoffers blijkt onder meer dat u vrouwen vanuit Italië naar het voornoemde appartement in Sint-Jans-Molenbeek bracht, ze daar onderbracht en ze zich vandaaruit liet prostitueren in de wijk Brussel Noord. U inde hun inkomsten. Sommige vrouwen die zwanger werden, werden tot abortus gedwongen. Ook blijkt dat u aan anderen opdroeg om de vrouwen in de gaten te houden (vonnis rechtbank van eerste aanleg, pp. 42-43, 45; arrest Hof van Beroep, p. 18-19).

Uzelf beweerde over deze feiten dat u werd veroordeeld voor mensenhandel en dat uw rol hierin was dat u geld nam van de meisjes, dat het uw appartement was en dat u ze toonde waar ze werkten (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 16).

Gezien deze feiten als bewezen werden verklaard door zowel de rechtbank van eerste aanleg te Brussel als door het Hof van Beroep te Brussel én u tijdens het onderhoud met het CGVS deze feiten ook niet ontkende, worden deze feiten ook door het CGVS als bewezen beschouwd.

Er zij ook op gewezen dat de desbetreffende feiten waarvoor u bent veroordeeld zich minstens deels buiten België hebben afgespeeld, het land van toevlucht. Vooreerst wijst het CGVS op het feit dat de criminele organisatie waarin u een leidend persoon was een internationaal karakter had nu er kwetsbare meisjes en vrouwen uit Nigeria – middels listige kunstgrepen – naar Europa werden geleid en vervolgens in de prostitutie werden gedwongen. Daarnaast blijkt uit de getuigenissen van enkele van de slachtoffers dat u rechtstreeks betrokken was bij het vervoer van sommige meisjes van Italië naar België (arrest Hof van Beroep, p. 18). Dat de feiten zich deels hebben afgespeeld buiten België blijkt ook uit de verschillende tenlasteleggingen waarvoor u ook daadwerkelijk werd veroordeeld. Deze verwijzen allen naar de extraterritoriale bevoegdheid van de Belgische justitie, waarbij Italië en Frankrijk expliciet worden vermeld. Immers blijken: de feiten van tenlastelegging A. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 2 januari 2016 tot en met 20 mei 2016 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging B. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 3 september 2016 tot en met 18 maart 2017 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging C. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 20 februari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging D. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 10 september 2016 tot en met 18 maart 2017 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging E. in Brussel en bij samenhang in Italië in de periode van 20 februari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden; de feiten van tenlastelegging G. in Brussel en bij samenhang in Frankrijk en Italië in de periode van 2 januari 2016 tot en met 31 juli 2018 te hebben plaatsgevonden (zie arrest Hof van Beroep, pp. 3-8). Nu u uw huidige volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op 23 januari 2025 en de bewuste feiten waarvoor u bent veroordeeld werden gepleegd in de periode tussen 2 januari 2016 en 31 juli 2018, is ook voldaan aan de vereiste vervat in artikel 1, par. F, lid b van de Vluchtelingenconventie, dat de uitsluitbare feiten werden gepleegd buiten het land van toevlucht en dit alvorens de verzoeker tot dit land als vluchteling werd toegelaten.

Voorts dienen de feiten waarvoor u veroordeeld werd, bestempeld te worden als 'ernstig' in de zin van voormeld artikel 1, par. F, lid b.

Bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf wordt rekening gehouden met de volgende criteria: de aard van de handeling, de straf, de werkelijke schade, en het soort procedure om vervolging in te stellen.

Elk van deze factoren, alleen of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat een misdrijf "ernstig" is in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Uit de aard van de feiten, de kwalificatie van de feiten in de Belgische strafwet en de uitspraak en opgelegde strafmaat door de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep kan niet anders besloten worden dat het om een bijzonder ernstig misdrijf gaat.

Er wordt op gewezen dat mensenhandel met als doel de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting (met verzwarende omstandigheden) ten opzichte van verschillende slachtoffers, exploitatie van ontucht of prostitutie van minderjarigen boven de volle leeftijd van 16 jaar (met verzwarende omstandigheden), de exploitatie van andermans ontucht of prostitutie (met verzwarende omstandigheden) en leidend persoon zijn van een criminele organisatie niet anders dan als bijzonder ernstig beschouwd kunnen worden. Het mag duidelijk zijn dat het opnemen van een leidende rol in georganiseerde mensenhandel, seksuele uitbuiting en exploitatie van andermans ontucht – bovendien van bijzonder kwetsbare personen, namelijk minderjarigen in een precaire toestand – een totaal gebrek aan normbesef weergeeft en een complete inbreuk is op de slachtoffers hun fysieke, psychologische en seksuele integriteit.

Het CGVS wijst verder op de artikels 322, 324ter, 433quinquies en 433octies van de Belgische Strafwet:

*Elke vereniging met het oogmerk om een aanslag te plegen op personen of op eigendommen, is een misdaad of een wanbedrijf, bestaande door het enkel feit van het inrichten der bende.
(Belgische Strafwet, Titel VI, Hoofdstuk I, artikel 322)*

Wanneer de criminele organisatie gebruik maakt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of commerciële of andere structuren aanwendt om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, wordt iedere persoon die wetens en willens daarbij betrokken is, gestraft met gevangenisstraf van een jaar tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot vijfduizend euro of met een van die straffen alleen, ook al heeft hij niet de bedoeling een misdrijf in het raam van die organisatie te plegen of daaraan deel te nemen op één van de in de artikelen 66 tot 69 bedoelde wijzen.

[...]

§4 Iedere leidend persoon van de criminele organisatie wordt gestraft met opsluiting van tien jaar tot vijftien jaar en met geldboete van duizend [euro] tot tweehonderdduizend [euro] of met een van die straffen alleen.

(Belgische Strafwet, Titel VI, hoofdstuk 1, artikel 324ter)

Levert het misdrijf mensenhandel op, de werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel :

1° de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting;

2° de uitbuiting van bedelarij;

3° het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid;

4° [de uitbuiting door het wegnemen van organen of van menselijk lichaamsmateriaal;]

5° of deze persoon tegen zijn wil een misdaad of een wanbedrijf te doen plegen.]

Behalve in het in 5 bedoelde geval is de toestemming van de in het eerste lid bedoelde persoon met de voorgenomen of daadwerkelijke uitbuiting van geen belang.

§ 2. Het in § 1 bedoelde misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één jaar tot vijf jaar en met geldboete van vijfhonderd euro tot vijftigduizend euro.

§ 3. Poging tot het in § 1 bedoelde misdrijf wordt gestraft met gevangenisstraf van één jaar tot drie jaar en met geldboete van honderd euro tot tienduizend euro.

§ 4. De boete wordt zo veel keer toegepast als er slachtoffers zijn.]

§ 5. Het slachtoffer van mensenhandel dat betrokken is bij misdrijven als rechtstreeks gevolg van zijn uitbuiting loopt geen straf op voor deze misdrijven.

(Belgische Strafwet, titel VIII, hoofdstuk III/ter, artikel 433quinquies)

Het in artikel 433quinquies, § 1, bedoelde misdrijf wordt gestraft met opsluiting van vijftien jaar tot twintig jaar en met geldboete van duizend euro tot honderdvijftigduizend euro in de volgende gevallen :

1° ingeval het misdrijf de dood van het slachtoffer heeft veroorzaakt zonder het oogmerk te doden;

2° ingeval het een daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een criminele organisatie betreft, ongeacht of de schuldige de hoedanigheid van leidend persoon heeft of niet.

(Belgische Strafwet, titel VIII, hoofdstuk III/ter, artikel 433octies)

Ook wijst het CGVS op de opeenvolgende uitspraken van de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep. De rechtbank van eerste aanleg stelde hierover dat de feiten uitermate aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk waren en dat het plegen van deze feiten zowel de openbare orde en veiligheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang brachten. De medewerking aan een dergelijk vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. Ze getuigen ook van een streven naar louter eigen winstbejag en het misbruik maken van de preciaire administratieve en sociale situatie van de mensen die zij smokkelen en vervolgens uitbuiten. De rechtbank van eerste aanleg meende dan ook dat een ernstige bestraffing nodig was en veroordeelde u tot een gevangenisstraf van tien jaar. Het Hof van Beroep stelde dat de feiten bijzonder zwaarwichtig zijn (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg, pp. 22-23). Ze wezen op het feit dat deze vorm van internationale mensenhandel vaak erg jonge slachtoffers in een uitzichtloze situatie doet terecht komen, waarbij zij geen andere keuze hebben dan zich gedurende lange tijd te prostitueren en een groot deel van hun inkomsten af te staan. Dit blijkt ook uit de strafmaat die u werd opgelegd. Het Hof van Beroep meende dat u een zeer strenge gevangenisstraf diende te worden opgelegd, namelijk een gevangenisstraf van 8 jaar (zie arrest Hof van Beroep, pp. 50, 52).

Het loutere feit dat in beroep de gevangenisstraf werd gewijzigd van 10 jaar naar 8 jaar, doet niets af aan de duidelijke ernst van de feiten en het feit dat ook het Hof van Beroep deze feiten als uitermate ernstig zag.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen, kan dan ook niet anders besloten worden dat de feiten waarvoor u veroordeeld werd, als 'ernstig' in de zin van voormeld artikel 1, par. F, lid b moeten worden beschouwd.

Een ernstig misdrijf moet voorts worden beschouwd als niet-politiek wanneer het werd gepleegd om andere dan politieke motieven, er geen rechtstreeks en causaal verband bestaat tussen het gepleegde misdrijf en het nagestreefd doel, of het misdrijf niet in verhouding staat tot het nagestreefd politiek doel wegens het extreem gewelddadig karakter ervan.

In de voornoemde feiten kunnen geen politieke motieven worden ontwaard. Uit de feiten zoals zij naar voorkomen uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg en het arrest van het Hof van Beroep blijkt duidelijk dat ze louter werden gepleegd uit winstbejag (zie vonnis rechtbank van eerste aanleg, p. 50; arrest Hof van Beroep, p. 23).

Uit de elementen in het dossier blijkt dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor dit misdrijf. Zowel de rechtbank van eerste aanleg en het Hof van Beroep stelden u individueel verantwoordelijk, nu ze u hebben veroordeeld voor voornoemde feiten (zie boven). Het CGVS verwijst in deze ook naar het extensieve onderzoek dat werd geleverd naar deze feiten en dat werd beschreven in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg (zie vonnis eerste aanleg, pp. 10-40).

Tijdens uw persoonlijke onderhoud met de medewerker van het CGVS werd u bevraagd over de feiten die aan de basis liggen van de beslissing tot uitsluiting van internationale bescherming. De door u aangehaalde elementen tonen evenwel niet aan dat u geen individuele verantwoordelijkheid zou treffen. Immers bevestigde u expliciet uw schuld en verantwoordelijkheid aan deze feiten (NPO, p. 16). Wel stelde u dat u aan justitie had proberen duidelijk maken dat u werd gebruikt door F O [...] (NPO, p. 16). Uit het arrest van het Hof van Beroep blijkt dat u inderdaad aanvoerde dat u zelf geen leidend persoon was en dat u een ondergeschikte en zelf een slachtoffer was van F O [...], de leider van de organisatie en uw medebeklaagde (arrest Hof van Beroep, p. 19). Hoewel het Hof van Beroep erop wees dat het mogelijk was dat u F.O [...] een grote invloed had op u, oordeelden ze dat er voldoende bewijs was om te concluderen dat u wel degelijk een leidend persoon was van de criminele organisatie. Dit bleek onder meer uit het feit dat u nauwe banden onderhield met F.O [...] en hem geld opstuurde zodat hij onroerende goederen in uw naam kon kopen in Nigeria (vonnis rechtbank eerste aanleg, p. 45; arrest Hof van Beroep, p. 19).

U brengt in deze dan ook geen elementen aan die een ander licht werpen op uw strafrechtelijke veroordeling of de feiten waarop deze betrekking hadden.

Ook werd u geconfronteerd met de mogelijkheid dat u op grond van bovengenoemde feiten van internationale bescherming zou worden uitgesloten. U heeft echter geen verschoningsronden aangevoerd die u van uw persoonlijke aansprakelijkheid zouden ontheffen. Wanneer u tijdens het persoonlijke

onderhoud met de medewerker van het CGVS werd gevraagd naar redenen waarom de uitsluitingsclausules niet van toepassing moesten zijn op u, herbevestigde u uw schuld en verwees u naar de dreiging die u heeft bij terugkeer naar Afrika en de bedreiging voor uw dochter (NPO, p. 17). Dit heeft echter betrekking op uw vrees bij terugkeer naar Nigeria en staat los van het al dan niet toepassen van de uitsluitingsclausules. U heeft dan ook geen redenen aangevoerd waarom de uitsluitingsgronden niet van toepassing zouden zijn op u.

Gelet op de bovenstaande vaststellingen is het Commissariaat-generaal van oordeel dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u individuele verantwoordelijkheid draagt voor een ernstig, nietpolitiek misdrijf, gepleegd buiten het land van toevlucht en voordat u tot dit land als vluchteling werd toegelaten, in de zin van artikel 1F, b) van de Vluchtelingenconventie.

Bijgevolg dient u te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 1F van de Vluchtelingenconventie.

Om dezelfde redenen dient u te worden uitgesloten van de subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 55/4, § 1 van de Vreemdelingenwet.”

Uit de uitgebreide, omstandige en bovendien pertinente motieven blijkt overtuigend dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan een ernstig, niet politiek misdrijf in de zin van artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet en artikel 1, F, (b), van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift de ernst van de feiten niet, doch benadrukt hierbij dat de feiten jaren geleden plaatsvonden en ze voordien zelf een slachtoffer was. Hoewel het verloop van de tijd een relevante factor kan vormen bij de beoordeling van de ernst van het misdrijf in kwestie, kan dit *in casu* geen afbreuk doen aan de gedane beoordeling. Het betreft hier immers een uiterst zwaarwichtig misdrijf waarvoor verzoekster ernstig werd voor gestraft.

De Raad herneemt hierbij de redenering van rechter in eerste aanleg, die stelde:

“De voorliggende feiten zijn dan ook uitermate aanstootgevend en moreel bijzonder verwerpelijk aangezien daardoor de openbare orde en veiligheid en de fysieke integriteit van anderen in het gedrang wordt gebracht. Het meewerken aan een dergelijke vorm van georganiseerde criminaliteit getuigt van een maatschappelijk laakbare ingesteldheid en een verontrustend gebrek aan normbesef en aan respect voor de menselijke persoon. [...] Een strenge bestraffing dringt zich op [...]” (Landeninformatie, stuk 6, nr. 2, Corr. Brussel van 10 december 2021, nr. 53532/2021). Bovendien werd verzoekster op 30 juni 2022 definitief veroordeeld voor feiten die aanvang namen in 2015 (Documenten, stuk 6, nr. 1, HvB Brussel van 30 juni 2022, nr. 1036/2022). Deze feiten liggen dan ook geenszins ver in het verleden. Op basis van de beschikbare informatie zit verzoekster bovendien nog steeds haar straf uit in de gevangenis te Haren en werd een voorwaardelijke invrijheidsstelling geweigerd. In zoverre verzoekster voorhoudt dat ze zelf een slachtoffer was, blijkt genoegzaam uit het vonnis en arrest dat verzoekster een leidende rol had in de organisatie, waarvoor ze ook werd veroordeeld. De bewering dat ze zelf een slachtoffer was is dan ook niet ernstig en haar individuele verantwoordelijkheid werd overtuigend vastgesteld.

Waar verzoekster stelt dat er moet worden beoordeeld of ze nog steeds een gevaar voor de samenleving is, benadrukt de Raad dat een zulke beoordeling niet wordt gemaakt in geval van een uitsluiting in de zin van artikelen 55/2 en 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet. Het Hof van Justitie stelde hieromtrent het volgende:

“In dit verband zij erop gewezen dat de omstandigheid dat het Hof heeft geoordeeld dat de uitsluiting van de vluchtelingenstatus, wat de toepassing van artikel 12, lid 2, onder b), betreft, niet afhankelijk is gesteld van het feit dat de betrokkene een actueel gevaar vormt voor de lidstaat van ontvangst [zie in die zin arrest van 2 mei 2018, K. en H. F. (Verblijfsrecht en vermeende oorlogsmisdrijven), C-331/16 en C-366/16, EU:C:2018:296, punt 50 en aldaar aangehaalde rechtspraak] noch van een evenredigheidstoetsing die impliceert dat de ernst van de daden nogmaals wordt beoordeeld (zie in die zin arrest van 9 november 2010, B en D, C-57/09 en C-101/09, EU:C:2010:661, punt 109) [...]” (HvJ C-63/24, pt. 42).

De toepassing van de uitsluitingsclausule is bijgevolg niet afhankelijk van het bestaan van een actueel gevaar voor de gastlidstaat. Evenmin bestaat er een voorwaarde tot een proportionaliteitstoets tegenover de gevolgen van de uitsluiting, waardoor niet dienstig kan worden aangevoerd dat de commissaris-

generaal rekening had moeten houden met het gezinsleven van verzoekster in België bij het nemen van zijn beslissing.

De landeninformatie die werd bijgebracht in de aanvullende nota ter terechtzitting is bijgevolg evenmin relevant.

Het voorgaande in acht genomen, wordt verzoekster overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus, en, overeenkomstig artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet, uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.4. Overeenkomstig de artikelen 55/2 en 55/4 van de Vreemdelingenwet bevat de bestreden beslissing een advies waarin wordt toegelicht dat een verwijderingsmaatregel, met name een terugleiding naar Nigeria, verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dit advies houdt op zich geen verwijderingsmaatregel in, maar gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van verzoekster niet, zodat het geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 3 december 2020, nr. 249 122; RvS 28 september 2021, nr. 251 625).

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1, F, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Artikel 2

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zesentwintig door:

S. VAN CAMP, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP